

Η εσχατολογική, μυστηριακή λύτρωση στο έργο του Γεώργιου Βιζυηνού (Ηρακλής Ψάλτης, φιλόλογος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2aHZBBJ>]

Τέλος ο αφηγητής, αναιρώντας τα παράπονα που διατυπώνει στην αρχή της αφήγησής του για την «άστοργη» μητέρα-Φύση, τώρα δοξάζει τον Θεό, γιατί προσφέρει στον άνθρωπο μοναδική *παρήγορον ελπίδα*, την μεταθανάτιο ζωή[466]. Έτσι, ο Βιζυηνός «οδηγεί» στο διήγημα αυτό τους δύο ήρωές του σε μια λύτρωση όχι ενδοκοσμική, αφού αυτή καθίσταται ανέφικτη, αλλά εξωκοσμική/υπερβατική, μυστηριακή, εσχατολογική και θεολογική, η οποία και φαίνεται να λειτουργεί εξαγνιστικά και καθαρτήρια και για τους δύο. Άρα, η εσχατολογική προοπτική της ζωής δίνει «απαντήσεις».

Η «συνάντηση» των ψυχών επιτυγχάνεται. Οι δύο ερωτευμένοι συναντώνται χωρίς προηγούμενη συνεννόηση, τυχαία, από μία μυστική ανταπόκρισις, μία υπερφυσική συνεννόησις τῶν καρδιῶν! [467] Συναντώνται, επειδή το επιθυμούν ολόψυχα και οι καρδιές τους αποτελούν «δοχεία συγκοινωνούντα». Ο Πασχάλης στη συνέχεια την «βλέπει» με τη φαντασία του, το προτελευταίο βράδυ της ζωής του, στο γλυκύ φως του Παραδείσου, να μεσιτεύει γι' αὐτόν στον Θεό. Συγχρόνως εκφράζει τη βεβαιότητα ότι η Κλάρα έχει πεθάνει, γιατί αἱ ψυχαί μας συγκοινωνοῦσι καὶ διὰ τῆς ὕλης ἀκόμη [468]. Η επιστολή της επόμενης ημέρας θα επιβεβαιώσει στον αφηγητή τον θάνατο της Κλάρας· επισημαίνεται στην επιστολή ότι πέθανε με τὴν ἐλπίδα ἐπὶ τῶν χειλέων, ὅτι ὑπάγει νὰ εὔρῃ τὸν μελλόνυμφόν της, πεθαίνει, δηλαδή, την νύκτα, καθ' ἣν ὁ δυστυχὴς Πασχάλης τὴν εἶδεν ἐν ὁπτασίᾳ ἐπὶ τῶν οὐρανῶν [469].

Τέλος, και η αρχική δήλωση της Κλάρας, όταν βρίσκεται στο ἴδρυμα, ὅτι ο μέλλον σύζυγός της Ἐπῆγε νὰ σκάψῃ, νὰ βγάλῃ τὰ διαμάντια διὰ τὰ δακτυλίδια μας -τοὺς ἀρραβῶνας μας [470], ενώ λέγεται στο φρενοκομείο ἀπὸ κάποια ψυχασθενή και εκλαμβάνεται συμβατικά ως αναληθής, τελικά μπορεί να «αναγνωσθεῖ» και ως αληθής και συνεπώς ἡ ἐπικοινωνία των ψυχών τους δεν διακόπτεται ποτέ. Ο αγαπημένος της εἶναι γεωλόγος, ἀρα σχετίζεται με τὴ γῆ και με τὸ «σκάψιμό» της, επιζητεῖ -ὅπως λέει- να της προσφέρει τα μεγαλύτερα διαμάντια για τον αρραβώνα τους, και ἐδῶ «επαληθεύεται», αφοῦ δεν υπάρχει μεγαλύτερο «διαμάντι» για τον ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ψυχὴ του· αὐτὴν προσπαθεῖ ο Πασχάλης -ὅπως αποκαλύπτει στην εξομολόγησή του- να εξαγνίσει, για να της τὴν προσφέρει

«απαστράπτουσα» και καθαρή. Η συνάντηση των ψυχών οδηγεί τον Πασχάλη και την Κλάρα σε μια μοναδική κοινωνία και επικοινωνία και τελικά στη συνταύτιση των «εγώ» τους και στη σωτηρία αμφοτέρων.

[Συνεχίζεται]

[466]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.163: *«Καὶ δὲν ἐφθόνησα πλέον τὰ μηδαμινὰ πλεονεκτήματα τῶν ζωῦφίων καὶ κρυ-στάλλων, ἀλλ' ἀνακαθήσας ἐν τῇ κλίνῃ μου, ἐδόξασα τὸν Θεόν, διότι ἐπροίκισε τὴν καρδίαν τῶν λογικῶν αὐτοῦ πλασμάτων, μὲ τὴν γλυκεράν, τὴν παρήγορον ἐλπίδα τῆς μετὰ θάνατον ὑπάρξεως. Τίς οἶδεν, ἐὰν καὶ ἡ δυστυχὴς Κλάρα εἰς τὰς φωτεινὰς τῆς διανοίας τῆς στιγμᾶς δὲν ἀπελάμβανε τὸ ἐργέτημα τῆς αὐτῆς παραμυθίας;».*

[467]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.150.

[468]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.161.

[469]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.166.

[470]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.112.